

‘ ДО ЮЗІ Д[ЗВОНКОВСЬКОЇ]

Рік Новий! Своєї форми правда світ не змінить,
Але для нас він — спільний символ згадки,
І я тобі пригадуюсь скорботний,
Хоч і зневажений тобою, та кохаючий.

Минулого я не згадаю, воно було хвилиною;
Хоча й з піднятими крильми, лечу лише в майбутнє.
Тобі ж бажаю — хай любов в твоєму серці збудиться!
І не любов абстрактна до загалу,

А та, що в жилах будить кров, красить лице,
Що сколихує нерви життя, як блискавка,
Що то в безодню жбурляє нас, а то підносить на вершини,
Що родить сльози, зітхання і райський захват,

Що, вічно розпалювана, росте дедалі більше —
Так кохаючи, й загал покохаєш палкіше.

Не собі я прагну здобути любов твою,
Хоч за один її промінь я віддав би свою душу,
Хоча сил би мені додавало в цій заметілі життя
Єдине слівце твоє: «Прагни! Не втрачай надії!»

Але я страждаю мовчки. Моїх бажань сплетіння
Лише твого щастя прагнуть, сні мій золотий!
Нехай ніколи думка твоя з діями не буде в розладі,
І нехай для достойнішого запалає твоє серце! (польськ.). —
Ред.